

RIDDEREN AF DEN SPIDSE PEN

INDLEDNING

Den alt for korte biografi

- om en af de største

Som journalist var Jacob Ludvigsen indbegrebet af 60ernes magiske, bevidsthedsudvidende tanker. Som 19-årig blev han ironisk nok ansat til at dække ungdomsoprøret på Ekstra Bladet. Og blev en del af det. Ved en kommunistfjendtlig koncert kopierede han billetter i massesvis og uddelte dem gratis i gader og stræder.

Ekstra Bladet blev hurtigt til Information og Danmarks Radio. I tv-programmet Peberkværnen vejledte Jesper Klein og Jacob Ludvigsen blandt andet om brug af narkotika og sendte reporter Lasse Jensen ud for at købe heroin. Til slut blev det lukket af Radiorådet.

Hovedbladet

Så stiftede han Hovedbladet. På udgivelsesdagen ville han uddele 2 gram gratis hash til alle på strøget. Det gjorde han i præcis 4 minutter, indtil politiet kom og anholdt ham. Senere besatte han og Hovedbladet den tomme Bådsmadsstrædes Kaserne, og erklærede fristaden Christiania. Hvor han fraflyttede et par uger efter.

Alt i alt fremmede han en journalistisk aktivisme, medier som Radio24Syv i dag lever godt af. Der gik ikke længe, før også Hovedbladet var fortid for Jacob Ludvigsen. Han skulle nye veje. Privat boede Jacob Ludvigsen i bofællesskab med blandt andre Dan Turell og sin kone Elizabeth Løvegal, med hvem han flyttede til Bornholm. De blev sammen for livet.

Aktivismen fortsatte ufortrædent. Han tog del i satireblade som Corsaren og Svikmøllen, og blev ophavsmand til de berømte Squash-reklamer med Finn og Jacob. Han blev atter fastansat på Ekstra Bladet, hvor han uddelte den årlige nytårstorsk. Den smagte ikke Uffe Ellemann-Jensens temperament. Han sendte også falske breve i Anker Jørgensens navn til LO-formand Thomas Nielsen. Sidstnævnte var rasende.

På Bornholm var han redaktør for Magasinet Bornholm og Mad & Mennesker. Han var også ophavsmand til avisen Korsbæk Tidende, som han lavede med Københavneravisens redaktør Robert Haren.

Han skrev en lang række af bøger om sin interesser. Danmarkshistorien, Bornholm, røg og spiritus, herunder: Røgfri - med tobak, Den fulde sandhed om spiritus, Befri bornholm, sin egen selvbiografi, Hobbit i Habit og senest DET GODE KØD - Spis lidt mindre, men meget bedre.

Klummeskribent var særligt aktiv i forhold til frihedsrettigheder. Retten til et glas, retten til lidt røg, retten til at være et individ. Senest skrev han et meget populært klum-

meindlæg til Berlingske om vigtigheden af fysiske kontanter, så andre, i værste fald lægen, ikke kunne snage i ens privatforbrug.

Københavneravisen

Endelig var han grundlægger af Københavneravisen, en sammenslutning af en række bydelsaviser i indre byer. Redaktionsmøderne var hyggelige, man fik gerne tilbudt en lille pakke snus og en øl på Det Hvide Lam, hvis den habitklædte herre havde tid. Han var altid velforberedt og havde læst samtlige artikler om København i samtlige medier. Altid havde han en historie til sine skribenter. Altid en forside parat. En forside om Jens Slagter, der var ved at blive udsat for justitsmord. En forside om dannelsesstab og nedlæggelsen af rigsarkivet, universitetsbiblioteket, Københavns stadsarkiv. En forside om multinationale selskaber, som skruer huslejen op til det maksimale i København.

Jacob Ludvigsen kæmpede for dannelse, kæmpede for dem, der blev trådt på. Tak for alt, Jacob. Tak for din tid. Tak for dit mod og tak for din flid. Du er i vores øjne den største. Du er og forbliver savnet.

Københavneravisen

Ordflov

- det var han ikke

Journalist og ballademager Jacob Ludvigsen døde pludseligt. Han blev mindet fredag den 7. April i Arbejdermuseets festsal i Rømersgade, hvorfra hans venner, Dan Turéll og Jesper Klein, også havde taget deres sidste rejse.

Til lejligheden havde Ludvigsens ven og brygmester, Jan Poul fra Svaneke Bryghus, på eget initiativ opfundet og hastebrygget en gravøl.

Øllen har navnet "Ordflov

- det var han ikke". Ordflov blev serveret til mindehøjtideligheden fra en Christianiacykelbar.

"Det tegner til at blive en værdig afsked. Jeg ville endda udskyde min egen begravelse for at komme til hans. Ordflov - det var han ikke, får en smag af forår, frugt og friskind, helt frisk fra tanken. En verdenspremiere", fortalte brygmester Jan Poul.

”

Far holdt bestemt af blomster, han gav mig et blomsternavn. Men når han selv gik til begravelser, syntes han, at det var vigtigere at skrive et smukt kort til de efterladte, end at købe en blomst. Ordene kan vi gemme og læse igen og igen, når vi skal forstå, at vi for al tid har mistet vores bedste ven, far og mand.

Camille Blomst

”

Det kan da ikke været rigtigt, at det søde og skønne menneske, ikke er her mere?

Jeg var rigtig glad for Jeres Jacob, og nød al hans viden, hans »kloghed« og hans humor- for mig, var han den »afrikanske onkel«, som jeg aldrig rigtig har haft.

Sunny Asemota

”

Pludselig er han her ikke mere. Men han var her! Det er det vigtige.

John De Summer-Brason

Jacob havde stor fornøjelse med at lave Korsbæk Tidende, her ses han sammen med sine to samarbejdspartnere på avisen Lise Nørgaard og Robert Haren.

RIDDEREN AF DEN SPIDSE PEN

TEKST PETER OLUFSEN FOTO BIRGER STORM, BILLEDBLADET

Ridder Jacob. Med fyldepenen som lanse. Altid på de svages side mod magtmisbrug, manipulationer og masekepi. Med en fornuftens logiske sans til kamp mod det opstyltede, det overfladiske og latterlige. En revser i den gode danske tradition fra Ludvig Holberg og Hans Scherfig. Jacob var Danmarks eleganteste pen gennem mere end 50 år. Hans sprogsans var ganske simpelt uforlignelig.

Store slag i marken i spidsen for ofte svagt organiserede styrker: Danmarks første søndagsavis i farver, Hovedbladet; erobringen og grundlæggelsen af Fristaden Christiania; Befrielseskampen på Bornholm. Der var kraft, pondus og engagement bag alt, Jacob Ludvigsen foretog sig, og han nåede så utroligt mange mål. Fra menig journalist oplevede han at blive redaktør for Ekstra Bladets dengang nye søndagsavis. Fra ukendt i reklamebranchen til at være manden bag de legendariske Tuborg Squash reklamer.

Heldigvis glemte han ikke at lufte sin sylespidse fyldepen i klummer fra Ekstra Bladet, Børsen, Markedsføring, Kristeligt Dagblad - vi kunne blive ved - til det lille Classico Klub Magasin, hvor han fortsatte den engagerede kamp i den gode klassiske musiks tjeneste, som han havde udkæmpet, siden han grundlagde Ungdom mod pop i 1963. Som medarbejder på Corsaren lavede han den legendariske falske udgave af Berlingske Tidende under typografkonflikten i 1977. Og til det sidste var han en af drivkræfterne bag det satiriske årsskrift Svikmøllen.

Grænseoverskridende ungdoms-TV i monopolets dage og altid når han optrådte på TV med sin imponerende hårpragt og rungende stemme udstrålede han denne kraft, der kommer fra den, der brænder for sagerne, og han kunne blive ganske bøs over for dem, der ikke enten delte eller i det mindste forstod hans budskaber.

En samfundsenigeret figur uden

partipolitisk tilhørsforhold. En blanding af et moderne og åbent menneske og så med en befriende konservatisme. Altid velklædt, velartikuleret - og aldrig aldrig sjusket. En hård modstander i enhver debat og altid ved sine meningers mod. Som ven og legekamerat aldeles uden for kategori. Hjertervarm, betænksom og fuld af humor.

Jacob Ludvigsen nåede i de senere år at lave en række fremragende bøger. En nu udgået rigt illustreret bog om Christiania, en rejsefører til Christiansø, en bog om Svikmøllens første 100 år, Den fulde sandhed om Spiritus - og endelig de fremragende erindringer Hobbit i habit. Læs den bog, hvis du vil tættere på Jacobs spændende liv.

For et par måneder siden samarbejdede vi omkring udgivelsen af bogen Klassiske klummer - Fra Mozart til Muhammed til Spat af spot - og senest bogen Det gode Kød, som Jacob Ludvigsen skrev sammen med Jens Slagter fra Kultorget. Engageret som altid i de

gode - men ikke altid politisk korrekte sager - og som altid optaget af sit lokalsamfund, såvel i København C som på Bornholm. Ikke mindst gennem arbejdet med den lille mikro-lokalavis Rendestenen i 1993, den spæde start til det der senere voksede sig til Københavnervisen.

Jeg savner allerede nu min gamle ven og mentor gennem 48 år grusomt, men jeg er ikke bange for at komme til at glemme ham. Hans trofaste livsledsagerske Elizabeth Løvegal og døtrene Camilla og Freja og de fem børnebørn har mistet en rig og kærlig sjæl, der har forladt os alt for tidligt, men som familien skriver i en pressemeddelelse "på toppen". Og for Jacob - denne livsnyder, denne engagerede perfektionist, denne lykkelige ridderfigur, var det naturligvis det eneste mulige sted at slutte et liv, hvor han nåede så mange gange mere end de fleste.

Stærkt smittende nærvær

TEKST CAMILLE BLOMST FOTO TORBEN DRAGSBY

Københavnseravisens stifter og seniorredaktør Jacob Ludvigsen er død. Manden med de milde øjne og antennehåret vil ikke længere være at se i garderne omkring redaktionen.

Ordene var hans livsnerve, han kunne læse unaturligt tidligt. I det hele taget gik hans liv stærkt.

Han sov sjældent mere end nogle få timer ad gangen, så vækkede idéstrømmen og pligten ham. Der var altid aviser, der ikke var blevet læst og saksat, mails, der ikke var blevet besvaret eller tanker, der ikke var sendt.

Jacob Ludvigsen var intens. Hans nærvær var så stærkt, at det smittede og det var hans tiltrækningskraft på både fuldstændig fremmede og gode gamle venner.

Kendt og kendte mange

Han huskede fantastisk godt og havde et endeløst galleri af personer i hovedet, hvis navne han stavede rigtigt. Han huskede desuden hvem, de var i familie med, hvad de havde bedrevet og hvor de havde boet. Ikke i bare i faktaform, men i gode anekdoter.

Han opdaterede sin vidensbank ved at læse alle landets aviser dagligt. Han gik ingen steder, uden at gå efter en god historie og han kom aldrig hjem uden noget, for han mødte altid nogen og hvis historierne var spændende nok, havde han tid til en øl.

Den heluldent habitklædte, hatteløftende, mappeherre til fods i indre by på vej mellem møder med indflydelsesrige og begavede personer begraves i ord og øl iført jakkesæt, hvilende på sengetøj med Harald Tribune og med en stak aviser, så han ikke skal kede sig.

To personer

Jacob Ludvigsen var en sær kombination af gammeldags klædt og gammelklog, men han havde en finger på pulsen. Han kunne forudsige politik, valg, fyringer, ansættelser, strømninger, opfindelser og kollektive holdningsforandringer. Derfor fungerede han godt både som reklamemand og journalist.

Jacob var snakkende og larmende. Latteren var høj og det var bedst, at have den på sin side.

Han var også lyttende og holdt på mange offent-

Jacob Ludvigsen sammen med sine smukke døtre Freja Ludvigsen (tv) og Camille Blomst.

lige og private, dybe og besynderlige betroelser og hemmeligheder.

På Svaneke Torv holdt han sommeren igennem hof iført sin hvide kedeldragt, crogs og stråhat. Han dyrkede at være bemærkelsesværdig.

Den trang til at blive set holdt han skarp. For kun den, der skaber meget, kan tillade sig at skabe sig meget.

Redaktør Ludvigsen stod op klokken fem og

satte sig til tasterne. Flere gange om dagen tog han en lille lur i stolen, for så at vågne op og fare i teksten eller avisen eller mailboxen igen.

Han stod aldrig stille, holdt aldrig ferie mere end et par dage her og der og han var aldrig af mailen og telefonen.

Derfor bliver stillheden, tomhullet, tavsheden efter min far ulidelig.

Et revolutionært fyrtårn

TEKST KLAUS RISKÆR PEDERSEN

For få måneder siden var Jacob og jeg begravet i en vigtig snak om et eller andet. Vi havde selvfølgelig sikret os en flaske af værtens bedste rødvin, og var på terrassen nu henført i indviklede forhold. Pludselig afbrydes Jacob i en sætning af en frue fra de nordlige forstæder der føler trang til at konstatere, at Jacob åbenbart havde fået en plet på sin fine, hvide skjorte. Tavst iagttog vi begge den kvindelige gæst, og efter en kort pause, fortsatte Jacob samtalen som intet var hændt. Hvad der hændte men ikke kunne tillægges betydning, var ikke noget Jacob spildte kostbar samtaleid og dyrebare dråber på. Sådan var Jacob:

Der blev lyttet til det væsentlige, og der var en holdning til det vigtigste.

Med Jacobs død mister vi en af vores egne. Der

er ikke så mange i gruppen af anarkistiske ronkedorer, og Jacob var den største i den flok.

For mit eget vedkommende var Jacob et revolutionært fyrtårn. Syv år ældre end jeg selv, var det ham der banende vejen for alt det rigtige dengang i 60'erne og 70'erne. Og Jacob greb muligheden når den meldte sig. Mange begivenhedsforløb virker indlysende når de beskrives i en eftertid, men ofte er mange af de valg der ligger bag, hverken indlysende, oplagte eller lette, i den samtid hvor de finder sted.

Men Jacob havde altid viljen, evnen og modet til at gøre det rigtige.

Jeg forstår ikke at man kan dø så ung når man altid er i godt humør, og giver plads til livet, tanker og det menneskelige samvær. Hvordan man kan

rives ud af hænderne på os andre, når man aldrig er stresset eller plaget af denne verdens ondskab og begærlighed. Og Jacob døde meget, meget ung:

Ungdom er ikke forudindfattet og har livsbegær, og på den måde var Jacob pur ung.

Michel de Montaigne skrev i et af sine essays, at man i gamle mænd kan se sjælen tegnet i deres ansigt. Ens liv indhenter en, og man kan ikke skjule hvem man virkelig er, som ens ansigt fanges af de endelige folder. Men se på et foto af Jacob, og man ser straks den gode sjæl som Jacob lagde krop til.

At Jacob's krop nu forgår, skal på ingen vis vriste hans sjæl fra os. Den bliver ved at være til stede.

Men hvor kommer jeg dog til at savne resten af ham.

Fest og farver

TEKST ALLAN MYLIUS THOMSEN

Jeg har kendt Jacob personligt siden slutningen af 1960-erne, i en lang række sammenhænge. Havde i en periode kontorfællesskab sammen med ham på Kulturvet. I de sidste år var vi medlem af en række særdeles hyggelige selskaber og foreninger, hvor der altid var fest og farve. Man kan sige, at Jacob har slidt sig op. Han var født i 1947. Men startede allerede

tidligt indenfor mediebranchen, og er aldrig stoppet. Nu står man tilbage de mange minder fra næsten 50 års bekendtskab. Det er så trist, at miste "en hobit i habit".

Fandt i mine bunker dette foto fra Jacobs 50-års reception i 1997. Her på Kulturvet havde jeg i en årrække kontor hos Jacob's "Baltiske Bureau".

TROEN PÅ KVALITET

TEKST ALLAN AISTRUP - TIDL. UDGIVER AF BYDELSAVISER OG MEDSTIFTER AF KØBENHAVNERAVISEN

Jeg tror, at kvalitet sejrer, sagde Jacob til mig, da vi over en bøf og et glas rødvin forsøgte at finde svar på de tunge økonomiske problemer, der truede med at rive den netop lancerede Københavnervisen omkuld. Det var i oktober 2006, præcis 40 år efter at Jacob kun 18 år gammel var blevet ansat på EkstraBladet af bladets legendariske chefredaktør Victor Andersen. Jacobs umådelige journalistiske talent foldede sig siden ud i endeløse ambitiøse og krævende initiativer, hvoraf Københavnervisen blot var et. Han var ophavsmanden. Og han blev redningsmanden, da han fik avisen omdannet til den nuværende socialøkonomiske virksomhed.

Kvaliteten må læserne nu bedømme. Jacob Ludvigsen bedrifter vil leve videre i krøniken. Ikke alene har han skrevet, udgivet og ageret med nærmest ufattelig flid. Hele vejen igennem har han samtidig kunnet sole sig i så betydelig opmærksomhed og pressedækning, at det kunne se ud som en dans på roser. Men der har sandelig også været mange torne at træde på. For det var bestemt ikke trivial journalistik, Ja-

cob bedrev. Han provokerede, navnlig med ubekvemme sandheder. Mange fortrædeligheder mødte ham derfor undervejs, hård og bitter kritik, misundelse, tilsidesættelse og fornægtelse. Han udholdt beslutsomt det hele, dog ikke uden vrisne svar og skarpe udbrud.

Københavnervisen blev en fortjent sejr for Jacob Ludvigsen. Avisen udkommer på ellefte år, og hvem skulle have troet det, da han såede det første frø i 1993. Dengang fandt han på at udgive Københavns første bydelsavis, kaldet "Rendestenen". Den var bestemt for Pisserendens beboere, og det handlede fra begyndelsen om "nyheder, nærhed og nytte". Hurtigt spredte ideen sig til andre kvarterer og udgivere, så mange andre små bydelsaviser spirede frem. Københavnervisen opstod i 2006 som en sammenslutning af fire eksisterende og to nedlagte bydelsaviser. Hensigten var at skabe et mere slagkraftigt og professionelt blad. Jakob Ludvigsen har lige til sin død præget avisen med sin skarpe pen, der aldrig veg tilbage for at påpege vanvittige urimeligheder og ruske dem grundigt igennem.

Saglig og vittig leder

TEKST JANNIK LUNN - BOGPUSHER

I mange år havde jeg på afstand beundret Jacob Ludvigsen for hans mange originale initiativer, så derfor var det en stor glæde, da jeg lærte ham personligt at kende igennem Selskabet for Dansk Memorabilitet - pludselig var vi brødre, der mødtes i festligt lag. For lidt over et år siden spurgte Jacob mig så, om jeg kunne tænke mig at blive bogredaktør på Københavnervisen. Jeg behøvede ikke nogen betænkningstid, der var ikke noget, jeg hellere ville. Min opgave blev at skrive boganmeldelser og i ny og næ lave et interview med en forfatter. Og så var der selvfølgelig de månedlige redaktionsmøder med Jacob for bordenden som en både saglig og vittig leder. Desværre måtte jeg melde afbud til lanceringen af Slagter Jens og Jacobs nye udgivelse Det gode kød, da det var samme dag, som der var den årlige Krimimesse i Horsens, men dagen inden havde jeg talt i telefon med Jacob, som havde givet mig ud-

sættelse med et interview til Københavnervisen, da det drejede sig om en kriminalroman, som jeg endnu ikke havde fået tilsendt. "Den tager vi i næste nummer," svarede Jacob. Da jeg vendte tilbage fra Horsens, var det til den sørgelige meddelelse om, at Jacob var sovet stille ind. Midt i chokket kom jeg til at tænke på et af Piet Heins Gruk, som Jacob og jeg i anden anledning engang havde møret os over. Det er et Gruk, som var inspireret af synet af en overkørt harekilling, og som viser livets uhyggelige uforudsigelighed: "Den ene dag er man glad og fro, til hylde-te hos sin tante, den næste dag klokken lidt i to, er man som en presset plante." Det bliver underligt igen at skulle til redaktionsmøde på Københavnervisen - uden Jacob, men the Show must go on, som den gamle redaktør sikkert ville have sagt. Så kære Jacob - tak fordi du var, den du var. Du vil blive savnet!

Ekkoslagord og tarteletter

TEKST SØREN ROSEN LUND CHRISTENSEN

Det må være et af de - hvis ikke det sidste - interview Jacob Ludvigsen gav. Og formentlig de sidste officielle billeder, der overhovedet blev taget af ham. Mødet foregik for få uger siden på hans yndlingsplet på Bornholm, i Ekkodalen, og vi både råbte ekkoslagord og spiste tarteletter. Med

Jacob Ludvigsen alt for tidlige død har Bornholm og Danmark mistet en farverig, talentfuld og på alle måder usædvanlig mand, en original i ordets allerbedste betydning! Der var ingen som ham.

Æret være Jacob Ludvigsen minde!

Jacob Ludvigsen sammen med sin smukke hustru Elizabeth Løvegal.

Wesseltoft & Ludvigsen

Jacob Ludvigsen sammen med Søren Wesseltoft i smukke omgivelser.

TEKST OG FOTO SØREN WESSELTOFT

Når man lever i den journalistiske verden – er det umuligt ikke at kende Jacob Ludvigsen. Man mødte ham overalt i miljøet og steder hvor man ikke troede han kom.

Som freelance fotograf på Børsen kendte jeg Jacob overfladisk, indtil vi i 2004 begyndte at lave Børsen Business Magasinet sammen – med Jacob som redaktør og undertegnede som fotograf. Der blev spist mange gode frokoster på Lumskebugten – hvor Jacob mødtes med diverse reklameguruer, der skulle bedømme annoncerne der blev bragt i Børsen og finde de suveræne AD'er og tekstforfattere som havde produceret dem. Vinderne skulle så senere hyldes ved en fest. Det var fantastisk at opleve den respekt og ydmyghed, som alle viste ham og han var jo ikke en patriark – men nede på jorden og med gode humoristiske bemærkninger til alle – og var altid meget velformuleret med et fantastisk sprog.

Vi havde næsten 10 års super samarbejde, indtil magasinet blev lukket ned – og det var i hvert fald ikke Jacobs skyld! Vi startede et samarbejde – hvor vi kaldte os "Wesseltoft & Ludvigsen" – tekst og foto i høj kvalitet til rimelige priser. Vi lavede nogle opgaver sammen, især for Fredensborg Hotel på Bornholm – Jacob kunne jo godt lide at være tæt på hjemmet! Samarbejdet var upåklageligt – sådan som det skal være mellem redaktør og fotograf – vi kiggede på hinanden – snakkede lidt om stilen – nikkede så til hinanden og så kørte det bare – det var bare en kemi der virkede!

At kende en uortodoks person som Jacob er en gave. Man kunne være lidt i tvivl en gang imellem om hvor han stod for han havde meninger – i flere retninger og argumenterede for dem – så det altid var meget overbevisende. Han kunne til tider have lidt borgerlige meninger – men de hang altid godt sammen med hans revolutionerende meninger – som han strøede om sig med gavmild hånd. Jeg ved at der er mange der vil savne ham. Danmark har mistet en kulturpersonlighed, der har præget sit samfund på en uortodoks måde! **RIP**

PET'S hemmelige linje

TEKST REIMER BO CHRISTENSEN FOTO SØREN WESSELTOFT

Første gang, jeg mødte Jacob Ludvigsen kom han stormende ind på Kanns Hotel i Åkirkeby med en troldehær. Det var i 1972 til et EF-møde på øen, der netop var blevet hans og Elizabeth's hjem

Allerede da kendte og beundrede jeg Ludvigsen.

Først og fremmest som stifter og chefredaktør på Hovedbladet, som vi unge journalister læste med flid. Tidligt op om søndagen og ned og hente den i Rådhuskiosken i Rønne. Forinden havde Jacob skrevet sig ind i pressehistorien, da han som ung reporter på Ekstrabladet fik stillet PET's hemmelige linje om til sig selv på Bladet. Bare ved at ringe 119. "Grosserer Nielsens" hemmelige departement blev klædt af for åbne spalter i landets største avis. Inden da dannede han makkerpar med Jesper Klein på Peberkværnen på DR. På Bornholm startede Jacob udgivelsen af en ugeavis. Som blev

duplikeret og postomdelt til biodynamikere, selvforsynere, kollektivister og alle os andre langhårede på klippeøen. Intet var for stort for Christianias grundlægger. Og heller intet for småt, bare det gav mening. Landsdækkende TV eller stencils. Ildhuen var den samme. Jeg besøgte tit ham og "fabrikanten" oppe ved Gudhjem Mølle, hvor de holdt åbent hus for alle fritænkere og modløbere. Jacob var opmuntrende mentor, før vi lærte begrebet at kende. Mange år senere arbejdede vi sammen, da han blev hentet tilbage til Ekstra Bladet som den første søndagsredaktør. Og siden da var det altid inspirerende at møde ham i gadebilledet. Altid på vej. Af hjertet tak kære Jacob Ludvigsen. Og fortsæt gerne dine livsbekræftende narrestreger fra et nyt hemmeligt nummer.

Jacob Ludvigsen erklærer Christiania for 'fri stat', og så er forsidehistorien til Hovedbladet i hus.

HANS IDÉER LEVER

TEKST PETER ØVIG KNUDSEN FOTO ERNST NIELSEN

Journalisten Jacob Ludvigsen var manden, der fik idéen til at holde en festival i Thy i sommeren 1970 - det som blev til Thylejren. Og året efter konciperede han 'fristaden Christiania'.

Jacob er pludselig død, og himlen må fra i dag være blevet et vildere sted.

Jeg mødte Jacob første gang i midt-80'erne på Ekstra Bladet, hvor han allerede i 1970 havde dækket Thylejren særdeles indforstået - for i hjertet var Jacob en hippie, og en af de mere tænksomme.

I navneregisteret til mine Hippie-bøger optræder han således med hele 18 henvisninger, og Jacob deltog med entusiasme og ikklædt ulastelig bogstav-smoking i alle de hippie-fester, vi holdt.

Sammen med kollega Lasse Ellegaard fik Jacob Ludvigsen idéen til en dansk festival, da de i foråret 1970 sammen jagede John Lennon i Thy.

Og her et klip fra Hippie 1 om netop dén begivenhed:

"Målet for de to journalisters tur til Thy var et solointerview med verdensstjernen. På pladsen mellem de to forsæder i den lejede blå Volvo anbragte Jacob Ludvigsen sit eksemplar af den nyopfundne kassetiebåndoptager, der mest af alt lignede et lille møbel i plasticmahogni. Båndoptageren skulle bruges til at optage interviewet med Lennon, men kunne under køreturen tjene det formål at afspille tidens musik. Ludvigsen havde en indspilning af Jimi Hendrix' epokegørende Electric Ladyland, og bilkabinen var fyldt med Hendrix' udsyrede guitarblues, da de nåede frem til gården i Skyum Bjerge. Her blev de modtaget af Verdensuniversitetets leder, Aage Rosendal.

"Rosendal hævdede, at han kunne skaffe os et interview med Lennon," husker Jacob Ludvigsen, "men min fornemmelse var, at han i virkeligheden holdt os hen med snak." Rosendal fortalte stolt om sin brevveksling med forfatteren Aldous Huxley, hvis bog om den bevidsthedsudvidende meskalinkaktus, *The Doors of Perception* fra 1954, havde givet navn til gruppen Doors og gjort ham til en helt blandt hippierne. Huxley havde sendt Rosendal en pakke meskalinkaktus med posten, forklarede han.

Mens Ellegaard og Ludvigsen afventede Rosendals hjælp, kørte de rundt i området. En dag snakkede de om Woodstock-festivalen, hvor Jimi Hendrix havde tryllebundet et publikum på næsten en halv million mennesker, og Lasse Ellegaard fortalte om sin oplevelse af Dylans optræden på Isle of Wight.

"Jeg kan huske, at vi hørte Hendrix' helt fantastiske udgave af Dylans *All Along the Watchtower*," fortæller Lasse Ellegaard, "da idéen opstod."

*There are many here among us
Who feel that life is but a joke
But you and I we've been through that
And this is not our fate
So let us not talk falsely now
The hour is getting late*

Udenfor gled det snedækkede landskab mellem Vesterhavet og Limfjorden forbi.

"Det er da her, man skal holde en festival," udbrød Ludvigsen. "En dansk udgave af Woodstock. Næste sommer."

Og hovednavnet skulle selvfølgelig være verdens mest berømte hippie, John Lennon."

HOBBITTEN I HABITTEN

TEKST DAVID TRADS FOTO WIBROE, DUCKERT & PARTNERS

Jeg har mødt Jacob flere gange til frokoster gennem årene - men særligt en middag, oven i købet en dyr en, står tydeligst i erindringen nu, hvor denne store original er gået bort:

Det var i 2006, da jeg netop var blevet chefredaktør for Nyhedsavisen, som, inden vi begyndte at udkomme, blev udfordret af JP/Politiken og Poul Madsen med deres 24timer.

Vi havde fundet ud af, at Jacob ejede navnet '24timer', så vi tænkte, at vi kunne købe navnet af ham og derved tilføje JP/Politiken et pinligt nederlag.

Jeg inviterede Jacob på en øl på Cafe Victor i Indre København. Vi cirkulerede om emnet, uden at jeg rigtigt sagde noget. Øllen blev til flere. Vi spiste tre retter, fik vin, cognac og hvad-ved-jeg.

Enormt fascinerende - for 'hobbiten i habitten', som hans vidunderlige biografi senere kom til at hedde, underholdt med skønne anekdoter om Christiania, Squash, Ekstra Bladet og alt muligt andet i den medieverden, han var marineret i.

Til sidst - mange timer senere - sagde Jacob så farvel:

»Nå, David, jeg ved jo godt, at du gerne vil købe 24timer af mig, men det kan ikke komme på tale. Det vil jeg ikke være med. Det er barnligt. Men tak for mad.«

Dér sad jeg så - med en lang næse, en meget dyr regning, og var blevet narret af den kloge. Det var nu det hele værd.

Æret være dit minde, Jacob. Du vil blive savnet.

En gammel købmandsbutik på Bornholm dannede rammen for det, der skulle blive en af Danmarks største tv-reklamesucceser - Finn og Jakob og Tuborg Squash.

Myreflittig og nådesløs

Jacob Ludvigsen med sine brødre i 'Selskabet for dansk memorabilitet'.

TEKST **CHRISTIAN LUNN** - KANSLER I SELSKABET FOR DANSK MEMORABILITET FOTO **JESPER BOYE**

Jacob Ludvigsen er død, 69 år gammel. En myreflittig journalist, skribent og reklame-mand med et vågent øje for det barokke, komiske, det opstyltede, altid klar med en nådesløs, vittig, rammende bemærkning og kommentar. Øst af en kæmpe fond af parat-viden, indsigt, kulturel baggrund, en sprudlende fontæne af ideer, indfald og initiativer. Igangsætter og inspirator, en legende og frontfigur i dansk presse med talrige aviser, bøger og kampagner på samvittigheden. Få kunne som han tale Roma midt imod, søge det kontroversielle, det utraditionelle, det oprørske, det revsende og uden smålig barmhjertighed gnide salt i såret. Men altid med humorens nådegave, der var aldrig langt til det poliske glimt bag de stærke briller.

Denne renaissencefigur med de viltre krøller, ulastelige habit (læs for Himlens skyld hans erindringer 'Hobbit i Habit'), en Københavner-kegle af den alt for sjældne slags, var Geheimeråd i Selskabet for Dansk Memorabilitet (så slap det ud!), broderskabet,

som hædrer personer, der er ved at glide ind i glemselens mørke, enten med kransenedlægning eller med opsætning af graverede mindeplader. For at nævne i flæng: Tegneren Fattig-Holm, hofkomponisten Du Puy, der løb med en prinsesse, Minefeltets historiker Bent Zinglersen, senest Carlsbergs Laboratorieforsker Emil Chr. Hansen, som sikrede vel-smagende øl til hele verden med rene gær-cellestammer.

Kancelliet i dette Broderskab ligger i chok, Brødrene vander sig over dette smertelige slag, men to ting ligger fast: vi sender vores tanker til Geheimerådens kærlige familie, og vil uophørligt rette vores blik mod det umådelige tankegods, som han har skænket os. Der er saftigt, vitamin- og kalorierigt stof til mange år endnu, næring til de, forhåbentligt mange, krøllede hjerner, der er beslægtede med Jacob Ludvigsen.

Takt og tone

TEKST **CARSTEN SEEGER**

Den mangeårige Redaktør af Københavneravisen og Korsbæk Tidende er pludselig afgaaet ved Døden paa Vej for at røgte et vigtigt Hverv i Hovedstaden.

Han er som Redaktør kendt for sin stilfærdige og sobre Stil, der i Ro og Mag har dæmpet megen Larm og Uro i Bymidten, hvor hans Avis udkom i et stort Oplag.

Han spiste ofte paa Postgaarden og vidste at paaskønne Restaurationens Kvalitet. Han har ofte skrevet rosende om Maden og Vinen i Korsbæk Tidende.

Han havde som Mand selv det store Overblik i Køkkenet, og han gik ikke af Vejen for i Venners Lag selv at tilberede Maden. Hans Vinkælder var rummelig, og han lod tit en Gæst vælge en Vin - som han i de fleste Tilfælde havde liggende. Selv i sin Sommervilla paa Bornholm havde han en betydelig Samling Vin parat i Kælderen.

Han lagde Vægt paa en sober Tone ved sine Mid-dagsselskaber og læste derfor ofte op - med Indlevelse og Pli - af en Takt og Tone, saa nye Gæster kunne føle sig velkomne og vide at rette sig efter Selskabslivets skrevne og uskrevne Regler.

Naar han har haft mindre Travlt, hvilede han tit ud paa Bornholm, hvor han hjalp Kolleger med udgivelse

af Magasinet Bornholm. Redaktøren havde netop faaet indrettet et smukt og bekvemt Arbejdsværelse med stilfulde Mahognymøbler i sin smukke Patriciervilla paa Svanekevej med Udsigt over Havet og til Østermarie.

Her naaede han at skrive en stor Artikel om sin mangeårige Kollega Lise Nørgaard. Mon der kan være Haab om, at denne talentfulde, men kvindelige Medhjælper kan fortsætte hans redaktionelle Linje og saaledes sikre Korsbæk Tidendes Fremtid. Københavneravisen er allerede i sikre Hænder.

Jacob Ludvigsen blev for mange Aar siden udnævnt til Geheimeraad i KulturBornholm og var i København Medlem af det ligeledes kulturelle "Selskabet for Dansk Memorabilitet", der er stiftet af Ib Boye, der ogsaa vidste at nyde Hovedstadens Bekvemmeligheder.

I mange Kredse var redaktør Ludvigsen baade respekteret og vellidt. Hans helhjertede Engagement i Østermarie Skoles specielle Ledelsesform og Elevernes Trivsel huskes stadig paa Bornholm. Hans to begavede Døtre frekventerede Skolen i deres Ungdom. En anden af hans Mærkesager var Christiana, som han livet igennem holdt af og støttede.

Han var idéernes mand

TEKST KRISTEN BJØRNKJÆR

Et gammelt egetræ er faldet, lyder det nogle gange lettere patetisk i nekrologer, når store mænd dør, men da meldingen om, at 'Jacob Ludvigsen er død' i går indløb, var det et andet billede, der meldte sig. For at blive i skov-metaforen: Et af de mest vildtvoksende træer er pludselig gået ud, væk, bort.

Det kan godt være, navnet ikke siger yngre mennesker så meget, men folk fra 1968-generationen vil huske ham for ikke mindst at være tv-vært sammen med Jesper Klein og Nele Rue i udsendelsen 'Peberkværnen', der blev et hit hos ungdommen for sin friske, humoristiske og ofte provokerende stil. Den var ikke populær hos det borgerlige Danmark og blev da også stoppet.

Sammen med sit livs Elizabeth delte han en stor lejlighed med digteren Dan Turèll og dennes kæreste på Forhåbningssholms Allé på Frederiksberg. I lejligheden var der gashaner hele vejen rundt, fordi der tidligere havde været husholdningsskole.

Her mødtes vennerne – selv var jeg en af dem på Turèll-siden, og engang imellem stak Jacob sit store krøllede hoved ind til os for en kort bemærkning. Han havde nemlig travlt med at lave avis. Som journalist havde han fået sin uddannelse på det radikale Skive Folkeblad, men nu havde han oprettet sin egen avis. Hovedbladet hed den. I Skive havde han haft en mentor i den utraditionelle chefredaktør Poul Erik Søe, der senere blev højskoleforstander.

Ud af Christiania

Det var i Hovedbladet, han søsatte sin vision om at lave en fristad i Danmark. Den skulle ligge i en nedlagt kaserne på Christianshavn, Bådsmandsgades Kaserne, som lige var blevet rømmet. Omstændighederne var gunstige, og selvom det selvfølgelig var ulovligt, sprang så mange hippier og politiske aktivister med på ideen, at det aldrig lykkedes skiftende regeringer at nedlægge Christiania, som den kom til at hedde.

Han og fru flyttede også ind på Christiania, men i sandhedens interesse skal siges, at de snart

flyttede ud igen. Alle afgørelser skulle træffes på store fællesmøder, som havde det med at trække ud til langt ud på natten. Det havde Jacob Ludvigsen ikke tålmodighed til. Han havde nemlig meget andet, han gerne ville.

Jacob Ludvigsen var nok en slags hippie og 68'er, men så alligevel ikke. Han var meget andet og mere end det. Af ydre lignede han slet ikke sådan en, selvom han tillagde sig et vildtvoksende afrohår. Snarere havde han konservative tøjvaner, gik med habit, og det var lige før, han havde lommeur i vesten tværs over sin digre mave, hvis han da ikke rent faktisk havde det!

Altid redaktør

Så blev han ansat på Ekstra Bladet, som ikke just var 68'ernes yndlingsavis. Det var Jacob Ludvigsen ligeglads med, for avisen gav ham lov til at udfolde sin specielle fantasi, når han f.eks. skrev leder om vejret, eller som dengang han med en enkelt opringing fik omstillet samtalerne til en af efterrettingsvæsenerne til sit eget, private telefonnummer. Han var fuld af sådanne ideer.

Han gik også med fuldt knald ind i en mere journalistisk kampagne for at bakke op om en lille margarineproducents kamp for ikke at blive kvalt af mastodonten Unilever.

Senere i livet kunne han ikke holde fingrene fra det tiltrækkende avismageri og oprettede et system med små lokalaviser, ikke dagblade, rundt om i København, hvor ganske unge wannabes kunne prøve sig af i det journalistiske håndværk. Småt var smukt i Jacob Ludvigsens optik. Ofte var aviserne knyttet til en enkelt gade, hvis butikker og andre handlende støttede op om initiativet ved at indrykke annoncer. I de senere år udgav han en lille københavneravis med nyheder fra byens liv.

Squaaz

Så var han pludselig reklamemand hos bureauet Wibroe, Duckert & Partners, nu meget langt væk

fra sin oprindelige position som ungdomsopdrager – og igen: så alligevel ikke. Han overraskede alt og alle ved at være manden bag en af de mest succesrige kampagner i dansk reklames historie, nemlig de små tv-sports om sodavandsmærket Tuborg Squash med Jacob Haugaard og Finn Nørbygaard, som for så vidt lige så godt kunne have været et underholdningsprogram.

Snart gik adskillige danskere rundt og muntrede sig med at udtale ordet Squash forkert ligesom de to komikere, der slet ikke kunne, hvilket netop var den bærende ide. Frit efter hukommelsen: Squaaaaz, Skvaes eller Skva...mumlemumlemumle.

I sandhed en mand med mange farver på paletten. Kedelig var han ikke. En prototype på en mand med en krøllet hjerne.

Sporvogn på Bornholm

På et tidspunkt flyttede han fra det travle og stressende København til det mere rolige Bornholm, hvor han dog ikke holdt sig under radaren, men udfoldede flere af sine vildtvoksende (der var ordet igen) ideer og også var tilknyttet den lokale avis.

Han ville oprette en sporvognslinje på øen – og han afprøvede ekkoet i Ekkodalen. Sammen med hustruen oprettede han en have med lægeplanter og biodynamiske lægemidler. Sammen med Lise Nørgaard redigerede han en særudgave af en avis, nemlig Korsbæk Tidende i forbindelse med Matar-byen på Dyrehavsbakken.

Jacob Ludvigsen skrev flere bøger, men mest hjerteblod og mest arbejde lagde han i erindringsbogen Hobbit i habit, og det var netop, hvad han var. Den udkom på Gyldendal og blev præsenteret ved en reception i Huset i Magstræde, et ungdomskulturhus, han sørme også som idemand havde været med til at oprette i sin tid på Peberkværnen.

Jacob Ludvigsen døde, 69 år, efter et ildebefindende, forårsaget af en sprængt hovedpulsåre og efter indlæggelse på Rigshospitalet, hvor han sov stille ind, som familien meddelte i en pressemeddelelse.

”

Jacob Ludvigsen var fænomenal til at få øje på hullerne i systemets plankeværker. Er sikker på min gamle ven også har fundet en smutvej i himlen.

Karsten Kjær – Tegning af Lars Andersen

